

175 perfidus in Creta religasset navita funem,
 nec malus hic celans dulci crudelia forma
 consilia in nostris requiesset sedibus hospes!
 nam quo me referam? quali spe perdita nitor?
 Idaeosne petam montes? a, gurgite lato
 discernens ponti truculentum ubi dividit aequor?
 180 an patris auxilium sperem? quemne ipsa reliqui
 respersum iuvenem fraterna caede secuta?
 coniugis an fido consoler memet amore?
 quine fugit lentos incurvans gurgite remos?
 praeterea nullo litus, sola insula, tecto,
 185 nec patet egressus pelagi cingentibus undis:
 nulla fugae ratio, nulla spes: omnia muta,
 omnia sunt deserta, ostentant omnia letum.
 non tamen ante mihi languescent lumina morte
 nec prius a fesso secedent corpore sensus,
 190 quam iustam a divis exposcam prodita mulctam
 caelestumque fidem postrema comprecet hora.
 quare, facta virum mulctantes vindice poena
 Eumenides, quibus anguino redimita capillo
 frons expirantis praeporat pectoris iras,
 195 huc huc adventate, meas audite querelas,
 quas ego, vae, misera extremis proferre medullis
 cogor inops, ardens, amenti caeca furore.
 quae quoniam verae nascuntur pectore ab imo,
 vos nolite pati nostrum vanescere luctum,